Irtonumero 1:50

SINIRISTI

KANSALLISPOLIITTINEN AIKAKAUSLEHTI

N:o 4 | Helsingissä maaliskuun 28 p:nä 1938 | 7:s vuosik.

Olisi aika ottaa sormi suusta!

Tammikuun 31 pnä sisälsi Svenska Pressen lähetetyn kirjoituksen otsakkeella »Nazismi viettää juhlapäivää», kirj. G. A. Suhtauduimme tuohon kirjoitukseen eräänlaisella uteliaisuudella. Ja totta puhuen: tietääksemme tapahtuu nyt ensi kerran, että jokin päivittäin ilmestyvistä puolueettomista lehdistämme täysin avoimesti ja varauksitta tunnustaa, että puolueidemokratian tähänastinen suhtautuminen kansallissosialistiseen liikkeeseen on ollut aivan väärä. On toisin sanoen vaalceansiniset lapsensilmät pyöreinä ja sormi suupielessä vain tuijotettu tapahtuneeseen ihmeeseen. Tuosta väärästä suhtautumisesta olisi varmaankin voitu välttyä, jos asianomaiset olisivat ennen Hitlerin valtaantuloa omistaneet tasapuolista huomiota hänen liikkeeseensä, sen syntyyn ja kehitykseen, sen sijaan että ovat antaneet ulkomaisen juutalaissanomalehdistön vaikuttaa itseensä, mistä on ollut seurauksena koko liikkeen väheksyminen ja sen väärä arvioiminen. Kuvaavana esimerkkinä voidaan mainita seuraava tapaus: kun näiden rivien kirjoittaja vuonna 1930 Hufvudstadsbladetille lähettämässään kirjoituksessa polemisoi eräitä sanotun lehden pääkirjoituksessa olleita lausuntoja vastaan, jolloin viittasin siihen, mitä kansallissosialistit itse olivat samasta asiasta lausuneet sekä esitin muutamia otteita Völkischer Beobachterista, sain Hufvudstadsbladetin toimitukselta vastaanottaa sangen älykkään (!) vastauksen, nim. ettei minun pitäisi välittää siitä, mitä Völkischer Beobachter sanoo, vaan katsoa, mitä Svenska Dagbladet Tukholmassa oli asiasta lausunut! Toisin sanoen: siitä mitä A ajattelee voin parhaiten päästä selville kääntymällä X:n puoleen. Näin nerokasta menetelmää noudattaen saavutetaan tulos, jota edellämainittu nimim. G. A. kirjoituksessaan luonnehtii seuraavasti: »Kun Hitler tämmikuun 30 pnä 1933 tuli valtakunnan kansleriksi tekivät hänen vastustajansa Saksassa samoinkuin suurin osa yleistä mielipidettä ulkomailla itsensä syypääksi vääriin johtopäätöksiin siihen nähden, mitä kaikkien silmien edessä tapahtui». Aivan niin! Mutta sanotaankin, että Jumala sokaisee sen, jonka hän tahtoo hävittää. Ja olemme varmasti tulleet siihen ajankohtaan, jolloin juutalais-vapaamuurarillisen maailmanimperialismin harjoittama pirullinen uhkapeli paljastetaan ja riisutaan aseista. Ja siitäpä syystä itse juutalaisetkin olivat niin sokaistuja ja varmoja valta-asemastaan Saksassa, jonka he olivat valinneet Euroopan bolshevisoinnin keskukseksi, että he vain kohauttivat olkapäitään Hitlerin johtamalle mahtavalle kansalliselle liikkeelle tekemättä siitä loppua, ennenkuin se oli myöhäistä. Sen sijaan on Hitlerin Saksasta tullut keskus, josta uuden ajan herätys lähtee ja leviää.

Svenska Pressenin kirjoituksen positiivinen osa ei anna aihetta mihinkään vastaukseen, mutta on sen sijaan syytä hieman lähemmin tarkastaa muutamia kirjoittajan esittämiä ajatuksia. G. A. väittää, että »kansallissosialismin vaara» olisi siinä, että se »maailman nerokkaimman ja parhaiten rakennetun propagandakoneiston» avulla olisi saanut sellaisen otteen Saksan kansasta, mikä tekisi tuon kansan ajan mittaan vieraaksi muulle maailmalle. Miten on todellisuuden laita? Sen sijaan, että kansallissosialistinen ideologia olisi valkuttanut eristävästi, on se päinvastoin voittanut yhä enemmän alaa maailmassa. Sen kantava aate — nationalismi internationalismia vastaan, todellinen sosialismi sen valheellisen sosialismin tilalle, joka johtaa bolshevismiin — saavuttaa yhä enemmän kannatusta. Ja ymmärtämys Hitlerin elämäntehtävää kohtaan on Saksan vanhassa vihollismaassa, Ranskassa, tullut ilmi niinkin huomattavalla tavalla, että eräs Ranskan huomattavimpia kulttuuripersoonallisuuksia, Ranskan akatemian jäsen, historioitsija Louis Betrand on sanonut, että ollei Hitler olisi tullut valtaan Saksassa ei länsimaisella sivistyksellä olisi ollut monta vuotta elinaikaa jäljellä (ks. Louis Bertrand: Hitlerin tapaaminen). Ja peltkästään poliittisesti katsoen on Hitleristä alkunsa saanut saksalais-italialainen akseli lakkaamatta laajentunut maan toisensa jälkeen liityttyä siitä kannattamaan. Ja ylipäänsä maailma yhä suuremmalla tarkkaavaisuudella kuuntelee mitä tuolla miehellä on sanomista. Voidaankin jo sanoa, että se osa, mitä Englanti tähän mennessä on näytellyt, on yhä enemmän siirtynyt Hitlerin Saksan osalle ratkaisevana maailmanpoliittisena tekijänä. Eristämisyritykset tulevat niin olen tehottomammiksi päivä päivältä!

G. A. koettaa edelleen tehdä uskottavaksi, että natsismi olisi hävittänyt »niin monta kulturellista ja sivistyksellistä arvoa, että puhe maailman palaamisesta barbariaan valitettavasti on tullut todellisuudeksi». Tuollainen väite on mitä tyypillisinta liberalistista hölynpölyä, mitä väitettä kirjoittaja ei sanallakaan koeta näyttää toteen. Omasta puolestamme katsomme voivamme väittää nimenomaan päinvastaista sekä viittaukselle nykyään eri maissa vallitseviin olosuhteisiin todistaa, että kaikissa muissa maissa paitsi niissä, jotka ovat liittyneet Berlinin—Rooman akseliin, kaikki sivistyselliset ja kulturelliset »arvot» aste asteelta johtavat barbariaan, mikä jo useissa valhedemokraattisissa maissa on olemassa. A. G:n päinvastainen väite johtuu samasta hänen tunnustamastaan väärästä johtopäätöksestä, minkä mukaan hän ja hänen kanssaan samoin ajattelevat ennen arvostelivat tilannetta aivan väärin. Ja olen vakuuttettu siitä, että hän kerran on heräävä ymmärtämään tämän asiantilan, samalla tavalla kuin hän nyt 5 vuoden jälkeen on herännyt tajuamaan alkuperäisesti väärän suhtautumisensa nazismiin. Hänen nykyinen kantansa on se, mikä loppujen lopuksi johtaa neuvostoliittoon. Tällä ainoalla keskeisellä viittauksella olemme koskettaneet sitä kipeätä kohtaa, joka todistaa, että hänen puheensa »barbariasta» kohdistuu hänen omaan suhtautumiseensa sivistyksellisiin kysymyksiin! Onko se barbariaa, kun maa, niinkuin Saksassa on tapahtunut, vapautetaan kaikesta siitä loasta, pornografiasta ja mädännäisyydestä kirjallisuudessa, taiteessa, teatterissa, filmissä, politiikassa ja talouselämässä, mikä nyt kukoistaa kaikissa niissä maissa, joiden poliittista järjestelmää G. A. näkyy puolustavan? Ei se sitä ole, tuhannesti ei! Voisimme tuhansilla esimerkeillä valaista barbariaa muissa maissa, mutta emme voi sitä tehdä tässä yhteydessä. Mutta lukekaa lehtemme aikaisempia numeroita sekä seuraavia, niin tulette aste asteelta huomaamaan, mitä on se barbaria, joka nykyään rehoittaa kansanrintamien johtamissa maissa.

Nimimerkki kirjoittaa: »Oman luulotellun maailmankatsomuksensa sisällön mukaisesti ja sen tavan perusteella, millä tuota maailmankatsomusta ajetaan suuriin massoihin, joutuu Saksa välttämättömyyden pakosta eristykseen, jota ei voida murtaa, ennenkuin se tunnustaa samat ajatuksen lait päteviksi omalta kohdaltaan, jotka meidän käsityksemme mukaan kuuluvat yhteiseen eurooppalaiseen kulttuuriperinteeseen. Muussa tapauksessa täytyy sen joko vakuuttaa tietä tai väkivallalla kääntyttää muut uuteen uskoonsa.» Tässä on tosiaankin lyhyesti viitattu ydinkohtaan, kysymyksen ollessa natsismin merkityksestä ihmiskunnalle. Saksan poliittiset johtajat ovat usein sangen kärkevästi huomauttaneet, että he eivät tahdo pakottaa muita omaksumaan kansallissosialistisia menetelmiä siinä muodossa, missä ne olosuhteiden pakosta ovat Saksassa tulleet käytäntöön. Tämä ei kuitenkaan estä sitä, että heidän määrättyyn filosofiseen peruskatsomukseensa nojautuva poliittinen ideologiansa voi olla vientitavaraa. Aivan sama on kerran ollut asianlaita niihin aikaisempiin poliittisiin oppeihin, siis myöskin liberalismiin nähden, jotka määrätyistä lähteistä ovat levinneet muihin maihin. Kysymys on siis yksinomaan siitä: tuleeko natsilaisuus palaamaan vanhaan »eurooppalaiseen» ajatustapaan jatkaen aikaisempia kulttuuriratoja, tai onko muu maailma vähitellen siirtyvä uuteen ajatteluun ja niihin kulttuurisuuntaviivoihin, jotka kolmas valtakunta on maailmalle viitoittanut? Tässä on lausuttu ratkaisevasti se, mikä on olennaista kysymyksessä natsilaisuuden oikeutuksesta tai hylättävyydestä: Tässä kohden tuleo valinnan tapahtua. Koko tämän asian valaiseminen olisi mahdottomuus sanomalehden palstoilla. Valaisemme sentähden mahdollisimman lyhesti, mitä asia pohjaltaan koskee.

Hedelmistään puu tunnetaan. Tarkastakaapa hetkinen, mitä maailmassa tapahtuu! Mitkä ovat sen kulttuurin ja sen sivistyksen hedelmät, joihin nimim. G. A. toivoisi natsilaisuuden palaavan? Tarkastakaamme hieman lähemmin Amerikkaa, Ranskaa, Englantia, Espanjaa, Skandinavian maita j. n. e. Amerikassa vallitsee, lukuunottamatta »kulturellista» gangsterivaltaa, äärimmäinen hätä ja työttömyys. Viimeisten virallisten tietojen mukaan on joka kymmenes tai kahdestoista ihminen työtön elään kurjuudessa ja joka kolmas ihminen on aliravitlu. Ja Amerikan kulttuuri on pääasiassa teknillinen. Juutalaismädätys on vallan tavaton. Katsokaa Ranskaa. Kuohuva levottomuuden kraateri. Edellämainitun Ranskan Akatemian jäsenen Louis Bertrandin lausunnon mukaan määrää maassa vieras rotu — juutalainen — ja neuvostoliiton agenteilla on niin vapaa liikkumisala, että ihmisiä murhataan ja ryöstetään, ilman että virallinen poliisi uskaltaa sanottavasti kajota asioihin, peljäten loukkaavansa neuvostoliiton ystävyyttä. Kuvitelkaa Ranskan liittoa ihmiskunnan saastaisimman roskajoukon kanssa! Ellei tapahdu ihmettä, saamme pian nähdä Ranskassa kammottavia näytelmiä. Katsokaa Espanjaa! Sisällissota siellä on seuraus siitä ajatusmaailmasta, joka solmii liittoja Neuvosto-Venäjän kanssa! Juuri tuo ajatusmaailma on Saksassa heitetty roskaläjään ja siitä syystä Saksa on säästynyt juutalaisten johtamasta si-

sällissodasta. Katsokaa sitä kulttuuribolshevismia, joka vallitsee Skandinaviassa ja sitä puoluepoliittista mädännäisyyttä ja ammattiliittoterroria ja kaikkien niiden vapaudettomuutta, jotka eivät kuulu marxilaisiin, mikä Ruotsissa vallitsee! Katsokaa juutalaisen Bonnierin yksityistä valta-asemaa, kun hän voi saartaa ja tappaa painotuotteita, jotka eivät ole hänelle mieluisia! Katsokaa Englantia! Voiko ajatella suurempaa poliittista kaksinaamaisuutta. Sen sijaan, että asetuttaisiin avoimesti taistelemaan Eurooppaan Espanjan kautta tunkeutuvaa bolshevismia vastaan, Saksan kautta johtavan tien käyttämisen epäonnistuttua, odottaa Englanti väijyksissä, miten se voisi parhaiten itsekkäiden omien etujensa mukaisesti hyötyä, noukkimalla paistettuja kastanjoja tulesta ja hiilloksesta, ajattelematta bolshevismin yleistä vaaraa Euroopalle. Kuuhan vain itse voidaan nauttia elämästä omalla saarellaan ja haalia maailman rikkauksia siirtomaavallan avulla, välitetään viis siitä, miten muun maailman käy. Tulemme eräässä toisessa yhteydessä luettelemaan 26 kulttuuria hävittävää järjestöä sanotussa maassa. Eräs Svenska Pressenin kirjeenvaihtaja ei suotta jokin aika sitten lähettänyt lehdelleen kirjoitusta, jonka toimitus varusti otsakkeella »Englanti toivoo Barcelonan voittoa!» Ja tekstissä sanottiin: »Barcelonan voitto olisi kai sittenkin paras tae Englannin etujen vaarinottamiselle!» Ellei tuollaista poliittista asennoitumista ole leimattava poliittiseksi mädännäisyydeksi, on sitä pidettävä parhaana todisteena siitä, mihin sellainen häikäilemätön kulttuuri johtaa, jota nimim. G. A. saarnaa. Ja kaiken lopuksi: katsokaa Venäjää! Siellä on »demokratia» saavuttanut sen kukoistuksen, mihin Saksan — G. A:n mielestä — olisi syytä palata! Kuinka kauan onkaan Venäjän ulkoministerin sallittu näytellä huomattavaa osaa muiden »demokratioiden» ja kansainliiton harjoittaman vehkeilypolitiikan yhteydessä!

Kohdistakaa toiselta puolen huomionne nykypäivien Saksaan. Nimim. G. A. kirjoittaa itse, että »Hitlerin järjestelmä on epäilemättä merkinnyt Saksalle moraalista nousua ja että sen nikana on työttömyys vähentynyt minimirajaan» ja että Saksassa »kokonaisuuden etu asetetaan ennen yksityisetua». Tässä onkin keskeinen ja ratkaiseva ydinlause, joka voidaan asettaa sen vanhan ideologian tilalle, jonka säilyttämistä G. A. haluaa. Kummanko niistä haluatte valita? Yksilön etu ennen kansan etua, mistä viimeinen johtopäätös nähdään Venäjällä, jossa pieni ihmisryhmä sataprosenttisesti juutalaisen johdon alaisena voi tyydyttää mitä intohimoja hyvänsä, samalla kun kansa joukottain näántyy nälkään — vaiko sen vastakohta Saksassa, jossa mahdollisimman suuri hyvinvoinnin tasapuolinen jakautuminen eri kansankerrosten kesken tekee kaikille mahdolliseksi osallistua siihen yhteiseen hyvään, mitä yhteisillä ponnistuksilla voidaan saada aikaan. Ne rajoitukset, joista ei voida välttyä, eivät johdu kansallissosialistisesta järjestelmästä tai kansallissosialistisesta ideologiasta, vaan niiden voimien pelistä, jotka

Pienten turva.

Helsingin Sanomain toimituksen olisi pitänyt paremmin perehtyä viime vuosikymmenien historiaan ennenkuin se saattoi t.k. 13. päivänä julkisuuteen pääkirjoituksen, jossa puhutaan Itävallan hiljattain tapahtuneesta »valloituksesta». Tosiasia on nimittäin, että k.o. maan valloitus tapahtui heti maailmansodan päätyttyä. Silloin näet Ranskan juutalais-suurpääoma valloitti Itävallan itselleen ja saneli aseiden ja rahan voimalla tälle maalle, mitä sen tulee tehdä ja mitä sen tulee jättää tekemättä.

Lokakuun 12 päivänä vuonna 1918 oli Itävallan kansalliskokous yksimielisesti hyväksynyt päätöslauselman, jonka mukaan »Saksalainen Itävalta on Saksan valtakunnan osana», johon liittyi määräys, että Itävallan, yhteenliittymisen jälkeen, tulee olla edustettuna Saksan valtion neuvostossa.

Nälkäsaarron uhalla pakotettiin heti tämän jälkeen Itävalta kansan omaa tahtoa vastaan, luopumaan tästä päätöksestään, mikä päätös ei ainoastaan ollut luonnollinen ja oikeutettu sen tähden, että Itävallan asukkaat ovat saksalaisia, vaan myöskin taloudellisista syistä, koska niin pienelle maalle kuin miksi Itävalta pakolla tehtiin käy melkein mahdottomaksi elättää Wienin suuruista pääkaupunkia.

Näin siis tapahtui Itävallan todellinen »valloittaminen». Pakkokeinoin valloitettu kansa ei tavallisesti ole asemaansa tyytyväinen, eikä Itävallan kansa sitä ollutkaan. Levottomuuksia tapahtui vähä väliä, ja kansa kärsi hirvittävää taloudellista hätää. Valloittajien oli turvauduttava aseelliseen voimaan pitääkseen kansan levottomuutta ja tyytymättömyyttä kurissa. Pakkokeinoin ylläpidettiin hallitusmuotoa, jota voidaan hyvällä syyllä kutsua »fascismiksi ilman fascisteja», koska vieraiden valtojen kotimaisilla kätyreillä ei ollut kansan enemmistön luottamusta ja kannatusta puolellaan. Vapaat mielenosoitukset estettiin poliisivoimalla ja ulospäin näkyvä kuva kansan tahdosta väärennettiin häikäilemättömästi maan vieraiden käskijöiden alaisessa tahi vieraiden etujen palvelukseen ostetussa sanomalehdistössä.

Tämä olotila kävi ajan mukaan yhä sietämättömämmäksi, niin itse Itävallan kansallo kuin myöskin maan rajan ulkopuolella (s.o. Saksassa) asuvillé saksalaisille. Itävallassa ja Saksassa asuvien veriheimolaisten välillä ylläpidettiin »diplomaattista tietä» mahdollisimman huonot naapurisuhteet. Pääsyynä tähän oli, että Ranska pelkäsi saksalaisen kansan kokonaisuudessaan voimistuvan Ranskalle ylivoimaiseksi tekijäksi Euroopassa, jos se saisi oman tahtonsa mukaisesti yhtyä eheäksi valtiokisi. On inhottavan koomillista, kun sellaista repimis- ja pakkopolitiikkaa harrastavat poliitikot samanaikaisesti puhuvat juhlallisia korulauseita »kansojen itsemääräämisoikeudesta».

Ainoastaan tätä taustaa vastaan voidaan oikein ymmärtää nyt tapahtunut Saksan ja Itävallan yhteenliittyminen. Ennenkuin se reippain ottein toteutettiin ainoaa jälellälöelevaa tietä, teki Adolf Hitler kuitenkin yrityksen saada kysymyksen ratkaistuksi vieläkin rauhallisempaa tietä. Hän kutsui Schuschniggin luokseen ja teki hänen kanssa sopimuksen, jonka mukaan poliittinen pakkovalta olisi Itävallassa lopetettava, niin että kansan todellinen tahto tulisi selville.

Mutta Itävallan vieraat valloittajat päättivät vieläkin ryhtyä viimeiseen, epätoivoiseen keinoon pitääkseen Itävallan käsissään ja antaakseen maailmalle väärennetyn kuvan Itävallan kansan tahdosta. Ryhdyttiin puuhaamaan »kansanäänestystä». Tällöin ensiksikin valittiin ajankohta sellaiseksi, etteivät vähää sitä ennen hieman vapaampia toimintamahdollisuuksia saaneet kansalliset piirit olisi ehtineet järjestäytyä tuota äänestystä varten. Ja lisäksi annettiin kysymykselle, joka asetettiin kansalaisten vastattavaksi, sellainen muoto, että sitä vastaan äänestämistä olisi voinut pitää valtiopetoksena. Siis jotakuinkin sama menetelmä kuin Neuvosto-Venäjän tunnettu äänestyskaava: »minä äänestän näin, kuka uskaltaa panna vastaan».

Petollisuutta ja kieroutta vastaan ei käy taisteleminen korulauseilla. Sellaisista ei kiero vastustaja välitä, sillä hän tietää vievänsä omilla kieroilla vastalauseillaan helposti rehellisellä kilpailijaltaan voiton. Ainoa keino, jonka edessä kierous väistyy, ovat reippaat otteet, sillä niitä se ei uskalla vastustaa. Tämän keinon valitsi nyt Adolf Hitler. Hänlähti riittävillä voimilla vapauttamaan Itävallan kansan vieraitten sortajien ja näiden kotimaisten kätyrien kynsistä. Itävallan »valloitus» ei kuitenkaan vasta nyt tapahtunut, vaan se päättyi.

Kuinka lapsellista Helsingin Sanomain puhe »valloituksesta» onkaan, sen on jokainen voinut todeta, joka istui noina historiallisina hetkinä radiokoneen ääressä. »Valloittajia» on näet ammoisista ajoista alkaen ollut tapana vastaanottaa aseiden laukauksilla eikä myrskyisillä »Heil»-huudoilla ja kukilla! »Valloituksesta» on puhuttava silloin, kun joku kansa ottaa jonkun toisen kansan alueen väkivaltaisesti haltuunsa, vastoin entisten omistajien tahtoa, ja hyötyäkseen vain itse siitä, mutta ei silloin, kun annetaan kahden saman kansan pakollisesti erillään olleen osan oman tahtonsa mukaan liittyä yhdeksi luonnolliseksi kokonaisuudeksi.

Tätä yhteenliittymistä oli ollut estämässä vain eräiden ulkovaltapoliitikkojen itsekäs ja epäoikeutettu juonittelu. Sentähden onkin miltei kaikissa maissa suhtauduttu melko rauhallisesti tapahtuneeseen. Kun paha juoni on näin päivänselvästi paljastettu ja rikki työty, niin ei sen punoojille jää juuri mitään muuta jälelle kuin häpeä ja vaieta.

Sitä naurettavampana vaikuttaa nyt esimerkiksi Hufvudstadsbladetin »ymmärtäväinen» kannanotto tässä asiassa. Voi joskus olla »myöhästä nousta vart'in». Jos Hufvudstadsbladet olisi rohjennut ilmaista tuon »kantansa» ennenkuin tapahtumasta oli tullut tosi, niin se olisi ollut kunniotettavan asenteen merkkinä, mutta näin jälkeenpäin se on vain pehmeän selkärangan todistuksena.

Kysymykseensä: »Missä on pienten turva» on Helsingin Sanomat k.o. pääkirjoituksessaan itse antanut sikäli oikean vastauksen, että lehti toteaa tuon turvan ei ainakaan olevan kansainliiton taholta odotettavissa. Toivomme pääministeri Cajanderin samoinkuin ulkoministeri Holstinkin tarkasti lukeneen tuon oman puolueensa pää-äänenkannattajan kirjoituksen ja vetäneen siitä tarpeelliset johtopäätökset turvallisuuskysymyksen suhteen.

Hitlerin ottaessa Saksan valtion johdon käsiinsä oli Saksa vieläkin turvattomammassa asemassa mahdollisiin hyökkäyksiin nähden, kuin mitä esimerkiksi Suomi nyt on Venäjän taholta mahdollisesti tulevaan hyökkäykseen nähden. Saksalta oli näet kielletty varustautuminen, mitä ei voida sanoa Suomesta. Saksa on lisäksi verrattain köyhä maa niinkuin Suomikin. Ja kuitenkin Saksa ei ainoastaan ole pystynyt ilman vierasta apua luomaan itselleen lujan turvan, vaan sillä on jo tilaisuus tarsilleen. Olisiko tuon lujan uskon ja apua myöskin ahdistusta kärsineille, Itävallassa asuville heimolaisilleen, Olisiko tuon lujan uskon ja kovan tarmon meillä esikuvaksi ottaminen myöskin hyljättävä muka »ulkomaisten esikuvien matkimisena?»

Saksan voimistuminen Itävallan siihen liityttyä on omiaan lisäämään Suomenkin turvallisuutta Venäjältä käsin mahdollisesti uhkaavaa hyökkäystä vastaan. Siinä suhteessa meidänkin on syytä iloita nyt tapahtuneen johdosta, mikä muussa suhteessa olkoon Saksan kansan sisäinen asia. Mutta ennenkaikkea on meidän opittava, että juuri pienten turva on kansallisessa eheydessä, mitä cheyttä ei saavuteta repivällä puoluetoiminnalla, jota puoluehengen lumoissa olevat poliitikot kuitenkin käytäytymisessään näkyvät pitävän tärkeämpänä asiana kuin — pienten turvaa.

työskentelevät maata vastaan, jotta kansojen silmät eivät avautuisi näkemään sitä väkivaltapoliitikkaa, mitä muissa maissa ylläpidetään kaiken mahdollisen hyvän »kuorimiseksi» pienen vähemmistön yltäkylläisyyden tyydyttämiseksi.

Y. W. J.

Tilatkaa
ja levittäkää
SINIRISTIÄ!

Onko rajaa — kieroudelle?

Suomen Sosialidemokraatin pääkirjoituksen johdosta

Voidaan kiduttamalla saada ihmisiä yksitoikkoisella äänellä tekemään totuudenvastaisia "tunnustuksia". Voidaan "marssittaa" ihmisiä mielenosoituskulkueissa vastoin heidän tahtoaan, uhkaamalla muuten riistää heiltä leipä. Mutta edellytyksenä on silloin, että k.o. maassa jo toimii tehokkaasti järjestetty G.P.U:n mallinen poliisilaitos.

Sellaista poliisilaitosta ei voi olla miehen käytettävissä maassa, johon hän *juuri saapuu, maassa, joka päivää tai paria ennen sitä oli hänen vastustajansa hallussa.* Vaikka voidaankin pakottaa ihmisiä kontrollin alaisina marssimaan riveissä, niin ei niitä millään poliisivoimalla voida pakoittaa tulvimaan järjestymättöminä joukkoina jonkin talon ympärille ja siellä huutamaan sanonnattomalla riemulla. *Tämän luontoinen mielenosoitus ei voi olla muuta kuin aito.*

Juuri tällä tavalla otettiin Adolf Hitler vastaan Wienissä.

Kun Suomen Sosialidemokraatti ja Svenska Pressen kirjoittavat, että Hitler "valloitti" Itävallan, niin se on törkeä ja hävitön valhe. Törkeä siksi, että se on lukijoiden arvostelukyvyn halveksimista ja hävitön sentähden, että se esitelään kierossa tarkoituksessa.

Itävaltalaisten riemu yhtä hyvin kuin k.o. lehtien kierous ovat molemmat hyvin yksinkertaisesti selitettävissä:

Veren äänestä puhumattakaan, joka kutsui molempien saksalaisten maiden saksalaisia yhtymään, oli Itävallan taloudellinen asema niin äärimmäisen kurja, että sen liittyminen Saksaan oli sille elinehto, ja epätoivossa elävillä ihmisillä on tapana riemuita silloin kun heille tuodaan uusia elämisen mahdollisuuksia. Itävallan kansaa saalisti mitä julmimmalla tavalla kansainvälinen juutalaispääoma, ja sitäpaitsi saalisti sitä katolinen kirkko. Nyt voi sitävastoin esimerkiksi joku Itävallassa työttömyydestä kärsivä henkilö yhtä vapaasti kuin esimerkiksi joku bayerilainen tai preussilainen lähteä tekemään työtä missä tahansa kolmannen valtakunnan laajalla alueella, jossa — kokonaisuuteen katsoen — on jo paikoittain ja ajoittain olemassa jopa työvoimien puutettakin. Ja lisäksi kaikkien työtätekevien suurimmalle kirokselle — juutalaisten rahavaltiaiden koronkiskonnalle — siellä on kerta kaikkiaan asetettu täydellinen sulku.

Oltuaan pienen, muodollisesti itsenäisen, mutta todellisuudessa sorretun ja riippuvaisen maan asukkaita, ovat itävaltalaiset parissa vuorokaudessa muuttuneet todellisesti riippumattoman ja voimakkaan suurvallan tasavertaisiksi kansalaisiksi, jossa he niinkuin kaikki muutkin ovat samaa, saksalaista heimoa ja verta. *Hitler otettiin historiassa vertaansa vailla olevalla riemulla vastaan juuri sentähden, ettei hän tullut valloittajana, vaan vapauttajana.*

Tämä Itävallan vapauttaminen juutalaisikeen alta on *ratkaiseva isku juutalaisten kansainväliselle juonittelulle.* Tässä mielessä se on historiallinen käännekohta. Koko maailma on nyt saanut todeta, että oikea kansallinen henki pystyy murskaamaan juutalaisten vallan sellaisissakin paikoissa, joissa esim. 80 % lääkäreistä on juutalaisia, niinkuin Wienissä, ja missä miltei koko luottoliike ja kaikki sanomalehdet olivat juutalaisten käsissä.

Tämän *tosiasian* rinnalla ei sosialidemokraattien lörpöttelyjä ja hätähuutoja oteta enää vakavalta kannalta. Sillä jokainen tietää mistä ne johtuvat. Sosialidemokratia on juutalaisten keksimä ja juutalaisten suoraan tai välillisesti (kuten Suomessa) johtama liike, *jonka avulla työtätekeviä petetään käymään rahajuutalaisten asioilla siinä uskossa, että he muka taistelevat omien etujensa puolesta.* Ja tämän petollisen juutalaishengen johtaman liikkeen pomot tietävät hyvin, että Juudan tappio ennenpitkää merkitsee heidän karkoittamistaan yhteiskunnallisen elämän lihapatojen äärestä. Koska heidän surkean pelinsä loppu on jo selvästi nähtävissä ja heillä ei ole enää mitään tulevaisuuden toivoa eikä mitään lopullista pelastusta, *niin heidän kieroudellaan ja valheellisuudellaan todellakaan ei ole rajaa.* Heidän on hankittava taskuihinsa, ja nopeasti, mitä vielä on hankittavissa, ennenkuin petettyjen viha karkoittaa heidät ja he joutuvat eri maiden rajaasemilla kiinni täysinä lompakkoineen, niinkuin on nyt käynyt Itävallan juutalaisille.

Sentähden Suomen Sosialidemokraatti ja muut juutalaishenkiset lehdet, kuten Svenska Pressen, kirjoittavat niin kuin ne nyt kirjoittavat. *Sen lapsikin voi ymmärtää!* Juutalaishengen saastuttamat eivät pidä mitään pyhänä, eikä heillä ole mitään todellista käsitettä kunniasta. Heidän mielestään mikä kierous ja rikos hyvänsä on paikallaan, niin kauan kun ei siitä joudu kiinni. Mutta nyt hätä ja pelko saattavat heidät jo epätoivossaan ylittämään sen rajan, jonka ulkopuolella kierous alkaa selvästi näkyä. Niinkuin muuan kuuluisa amerikkalainen sanoo: "Voidaan kerran pettää kaikkia ja jatkuvasti pettää muutamia — mutta jatkuvasti ei voida pettää kaikkia".

Benes ja Holsti.

Italiassa on herättänyt tavatonla huomiota ja suuttumusta tieto, että Tshekkoslovakian nykyinen presidentti Benes olisi jossakin tilaisuudessa todistajien läsnäollessa lausunut, että Mussolini olisi raivattava pois tieltä. Prahassa tämä tieto tosin on peruutettu, mutta siitä huolimatta kirjoitti "Giornale d'Italia" helmikuun 26 p:nä: "Me vahvistamme täten, että presidentti Benes lausui nuo kohtalokkaat sanat keskustelussa Ranskan Prahassa olevan ministerin kanssa. Voimme tarvittaessa esittää tarkempia yksityiskohtia." Roomasta tiedotetaan lisäksi, että Italian asianhoitaja on saanut tehtäväksi esittää Prahan hallitukselle Rooman hallituksen vastalauseen sen johdosta, "että Benes keskustelussaan erään kolmannen valtakunnan diplomaatin kanssa kertoi vuodesta 1923 lähtien ja toistuvasti antaneensa sen neuvon, että Mussolini olisi raivattava pois tieltä".

Lehdet Roomassa huomauttavat tämän johdosta, että tieto, joka on maailmanhistoriallisesti ainutlaatuinen, että nimittäin vieraan maan valtionpäämies kehoittaa raivaamaan tieltä toisen valtion päämiehen, voisi tuntua uskomattomalta, mutta ken tuntee Benes'in antifascistisen kannan, ei niin suuresti sitä ihmettele. Sitäpaitsi on tuo lausunto langetettu niin monen todistajan läsnäollessa, ettei sen paikkansapitävyydestä ole vähintäkään epäilystä.

Kuten muistamme, tämä tapaus hyvin suuressa määrässä muistuttaa erästä Suomen poliittisessa elämässä tunnetuksi tullutta tapausta pari vuotta sitten. Eräs meidän huomattavassa asemassa oleva diplomaattimme langetti törkeän arvostelun samasta valtionpäämiehestä. Tilaisuudessa oli siksi monta todistajaa läsnä, että asia voitaisiin suurella helppoudella rekonstruoida. Sitäpaitsi suomalaisen diplomaatin törkeä hyökkäys ei kohdistunut vain yhteen, vaan kahteen valtionpäämieheen. Ja moiseen edesvastuuttomaan esiintymiseen oli tässäkin tapauksessa syynä "antifascistiset" tunteet ja mielialat, joita tuntehikas suomalainen diplomaatti ei jaksanut hillitä puhuessaan sanomalehtimiehille.

On tunnettu asia, että ministeri Holsti pitää presidentti Benesia erikoisena ihanteenaan. He ovat läheisiä hengenheimolaisia, joille monivuotinen työskentely kansainliitossa

Vapaamuurarit

tuomitsevat Mussolinin kuolemaan!

Sananen edelläolevan kirjoituksen johdosta. Benesin lausumasta toivomuksesta Mussolinin murhaamisesta on syytä mainita, että jo 1935 sisälsi "Westfälische Landeszeitung" huomiotaherättävän kirjoituksen, jossa mainitaan eräiden vapaamuurariloosien päättäneen luhistaa Mussolinin n.s. "diktatuurin", joka oli sen todellisen diktatuurin tiellä, jota vapaamuurariutta tukevat piirit suunnittelevat. Mainitun lehden mukaan päätettiin salaisesas kokouksessa parisilaisessa loosissa "Thébah", jonka jäsenet pääasiassa ovat juutalaisia, järjestää häikäilemätön taistelu fascismia ja hitlerismiä vastaan. Lisäksi langetettiin samaan aikaan todellinen kuolemantuomio Mussolinia vastaan italialaisessa loosissa "Italia Nuova". Uudet tulokkaat saivat loosiin tullessaan polvistua Matteottin kuvan eteen sekä rituaalimiekka kädessä vannoa iskevänsä sillä Mussolinia sydämeen. Mainitun Parisissa toimivan italialaisen loosin puheenjohtaja on "valistunut veli" Angeloni. Sama Angeloni oli aikoinaan pidätettynä sekä karkoitettuna Liparin saarille, mistä hänen onnistui paeta. Aikaisemmin hän toimi asianajajana Roomassa.

Lokakuun 25 p:nä 1935 pidettiin Spartacus-nimisessä kansainvälisessä loosissa Pariisissa kokous, jossa langetettiin ankara tuomio fascismista. Ja Ranskan lehdistössä olleista lausunnoista on monasti voinut todeta Ranskan ja Englannin vapaamuurarien päättäneen yhdessä taistella antoritäärisiä valtioita vastaan. Sanotussa taistelussa kelpaavat mitkä menetelmät tahansa, kuinka iikaisia ne lienevätkin, mikä selvästi on ilmennyt m.m. sanottujen pimeitten voimien velkeilystä ja yhteistoiminnasta pahamaineisen juutalaisen Finkelstein-Litvinoffin kanssa. Mutta on olemassa historian kohtalo, joka on voimakkaampi kuin noiden pimeiden juonittelijoiden valta, mikä ilmenee siitä, että nämä menettävät aseman toisensa jälkeen.

Tätä numeroa levitetään 50.000 kpl.

Itsenäisyyden Liitto harhateillä.

Suuri joukko täkäläisiä liikkeitä on Itsenäisyyden Liitolta vastaanottanut kirjelmän, jossa liitto pyytää avustuksia ilmoitusten muodossa suunnittelemaansa Skandinavian numeroa varten. Tuossa kirjelmässä tehostetaan tuollaisen numeron ajankohtaisuutta nykyisen skandinaavisen suuntauksen aikana ja, jotta ilmoittajatkin uskoisivat numeron tärkeyteen ja luotettavuuteen, lueteltaan eräiden »yhteiskunnallisesti edustavien» henkilöiden nimiä, jotka ovat lupautuneet numeroa avustamaan. Ketkä nuo henkilöt ovat?

Ruotsin puolelta mainitaan ensi sijassa sosialidemokraatit Per Albin Hansson ja Sandler, sitäpaitsi sosialistit Nothin ja Örne. Suomen puoleisessa listassa ei ole mitään vastaavia nimiä. Suomen sosialidemokraatit ovat sanoutuneet irti Itsenäisyyden Liitosta eivätkä tietenkään ryhdy avustamaan lehteäkään. Eikö tämä ole kuvaavaa nykyiselle tilanteelle? Itsenäisyyden Liitto on ylpeä siitä tuesta ja avustuksesta mitä se saa *Ruotsin marxilaisten taholta*. Mutta mitä sanoo Tanner, Voionmaa y. m. moisesta avustuksesta heidän hylkäämälleen liitolle? Eivähän he mitään voi sanoa, sillä Suomen politiikkaa johdetaan nykyään Tukholmasta päin, niinkuin m. m. ulkoministeri Holsti on eräässä tilaisuudessa avomielisesti tunnustanut. Suomen marxilaiset saavat tyytyä siihen, mitä heidän aatteveljensä Tukholmassa tekevät. Ja Ruotsin marxilaisille on erittäin mielulsaa saada marxilaistuttaa Suomea, yhdentekevää missä muodossa ja minkälaisia kanavia pitkin se tapahtuu. Onhan kysecssä "skandinaavinen suuntaus"! Ja Itsenäisyyden Liitto on ilmeisesti iloinen, ettei sen tarvitse käyttää turhia välikäsiä: se kääntyy suoraan Tukholman puoleen! Siellähän nykyään istuvat suomalais-skandinaavisen politiikan todelliset taitajat ja suuntaajat. Miten kunniakas tällainen peli on Itsenäisyyden Liitolle itselleen, jätettäkoon tällä kertaa sanomatta.

Sitävastoin emme malta olla tässä yhteydessä koskettelematta toista seikkaa, joka asettaa Itsenäisyyden Liiton suorastaan arveluttavaan ja epäilyttävään valoon. Avustajiensa joukossa mainitsee Itsenäisyyden Liitto *Rafael Erichin* ja ruotsalaisen kenraali *Nauckhoffin*. Edellinen on Tukholman skandaalista sekä toiminnastaan kansainvälisyyden asiamiehenä siksi tunnettu, ettei meidän tarvitse ryhtyä häntä tässä yhteydessä lähemmin esittelemään. Kenraali Nauckhoff taas on Ruotsin vapaamuurariudesta kaikista juutalaisimpia ja kansainvälisimpiä tyyppejä, jonka suhteen olisi luullut Itsenäisyyden Liiton jo oman maineensa takia noudattavan mitä suurinta varovaisuutta. Nauckhoff otti jo maailmansodan aikana osaa rikollisuudestaan tunnetun vapaamuurarien Suur-Orientin kongressiin. Madridissa nimenomaan pohjoismaiden edustajana. Hänkö siis nyt Itsenäisyyden Liiton avustajana ja ehkäpä suorastaan salaisena johtajanakin, siitä päättäen, että *Itsenäisyyden Liiton omassa piirissä, vieläpä johtokunnassakin on henkilöitä, jotka ovat saman vapaamuurariuden jäseniä. Näinkö* pitkälle Suomessa on tultu, että kunnollisiksi tunnettujen kotoisten miesten kotoiselle maaperälle perustama liitto solutetaan vapaamuurareille ja lasketaan kaiken maailman kansainvälisten tuulien johdettavaksi. Täys käännös, Itsenäisyyden Liitto, ennenkuin se on myöhäistä!

H—m—s.

Oikeus voittaa väkivallan!

Jälleen uusi rengas rauhantyössä.

Kirjoitimme tässä lehdessä kerran perustellessamme Nobelin rauhanpalkinnon antamista Adolf Hitlerille, että »joka kerta kun Hitlerin onnistuu murtaa rengas Versaillesin n. s. rauhansopimuksessa on hän samalla solminut uuden renkaan todellisen maailmanrauhan tapahtumien sarjassa». Tämä lausunto tulee pakostakin mieleen kun ajattelee niitä seikkoja, joiden vallitessa Itävallan ja Saksan veljeskansat ovat sulautuneet yhdeksi kokonaisuudeksi. Itävaltaa vastaan on kahdenkymmenen vuoden aikana harjoitettu mitä häpeämättömintä sortoa niiden valtojen taholta, jotka suorituivat sodasta »voittajina», ei sotilaallisen ylevämmyyden perusteella, vaan kieroilla lupauksilla ja suoranaisella petoksella. Tämän *väkivallan on oikeus nyt voittanut*, oikeus, joka tarjoaa samaa kansallisuutta oleville kansoille mahdollisuuden itse määrätä kohtalostaan ja sulautua yhdeksi kokonaisuudeksi. Suursaksalainen valtakunnallinen yhtenäisyyden aate on jälleen saavuttanut yhden suurimmista voitoistaan ja siten on luotu uusi rengas siinä tapahtumien sarjassa, joka maailmanrauhaa rakentaa. Jokainen vastakkainen väite ei merkitse muuta kuin valhedemokraattisen maailman heikkomielistä huitomista, maailman, joka on pakahtua sisäisestä raivosta menettäessään mahdollisuutensa hajoittaa ja kylvää eripuraisuutta synnyttääkseen siten uuden maailmansodan. Johtavien »demokraattisten» maiden lausunnot Itävallan asiassa ovat ellottavia kaikessa valheellisuudessaan, ne kun haastavat muka Saksan harjoittamasta »väkivallasta» kahden veljeskansan yhdyttyä sopusuhtaiseksi kokonaisuudeksi, s. o. Itävallan löydettyä tien emämaan helmaan.

Toteamme tyydytyksellä, että kansallisen valtioidealismin vuorisaarnaaja Adolf Hitler taasen on saavuttanut voiton rauhanrakentamisen merkeissä.

---

tuli rakkaaksi ja jotka sanotussa piirissä kypsyttivät niitä miehaloja, jotka sittemmin niin hämmästyttävän räikeällä ja hillittömällä tavalla puhkeavat ilmi.

Mainittakoon lopuksi, että presidentti Benes on korkean asteen vapaamuurari, ja Holstin juutalaiset sympatiat ovat entuudestaan tunnettu.

Juutalaisille oma kansallisvaltio!

Laajasti levitetty olettamus, että Palestiina olisi juutalaiskansan "synnyinmaa", — s.o. että juutalaiset olisivat Palestiinassa muodostuneet kansankunnaksi — on erehdyksellinen. Juutalaiskansan "kehtona" lienee ollut eräät Vähän Aasian takamaat. Sieltä juutalaiset levisivät *kautta antiikin maailman*. Heitä oli runsaasti esimerkiksi Egyptissä ja Babyloniasa. Juutalaisten oleelliset taipumukset olivat jo silloin suurin piirtein samanlaiset kuin tänäkin päivänä. He saapuivat johonkin maahan romu- ja vaatekauppiaina, kehittyivät lisääntyessään maksuvälineiden-kauppiaiksi ja lakimiehiksi ja miehittivät lopuksi tärkeimmät poliittiset johtopaikat, huolehtiakseen sitten enemmän oman kansansa eduista kuin k.o. maan varsinaisten asukkaiden hyvinvoinnista. Koko heidän, rabbiinien johtama kasvatuksensa tähtäsi ennenkaikkea heidän kunnostamiseen tähän solutustehtäväänsä. Samalla kuin he tällä tavalla saavuttivat huomattavan — usein jopa ratkaisevankin — vaikutusvallan erinäisissä maissa, ylläpitivät he hyvin läheisiä suhteita keskenään, k.o. maiden rajojen yli. *Tällä tavalla* he katsoivat ajan mittaan voivansa kohottaa kansansa suurempaan mahtavuuteen ja rikkauteen, kuin jos olisivat muiden kansojen tavoin perustaneet oman valtio-alueensa ryhtyen sitä laajentamaan valloittamalla lisä-alueita naapurimailta. Jokainen kansa tietysti pyrkii kasvamaan ja kasvaessaan lisäämään mahtiaan; ei juutalaiskansa ole tässä suhteessa tietenkään mikään poikkeus. Mutta tie, jonka juutalaiskansa omaksuu pyrkiessään tähän kaikille kansoille yhteiseen päämäärään, eroaa, niinkuin jo mainittiin, siinä suhteessa muiden kansojen valitsemasta tiestä, että se on "kansainvälinen" ja ulottuu kautta koko maailman, kun taas muiden kansojen tie on "kansallinen" ja rajoittuu määrättyyn alueeseen, jota sanotaan itsekunkin "elännsalueeksi".

Siinä on siis juutalaiskansan ja kaikkien muiden kansojen välinen oleellinen eroavaisuus: Makedonia (Aleksanteri suuri), Rooma, Englanti ("imperiumi" siirtomaineen), Venäjä ja Ranska (Napoleon) y.m. suurvallat ovat uneksineet "maailmanvallasta" *omien alueittensa paisuttamisen tietä*, kun taas juutalaiset uneksivat "maailmanvallasta" *soluttautumalla muitten kansojen johtoon ja ylläpitämällä samanaikaisesti tiukkaa keskinäistä yhteyttä kautta maailman*. Muut kansat käyttävät välineenään *miekkaa* — juutalaisten välineenä on raha, luotto, keinottelu, juonittelu, propaganda, valhe, petos ja niin edespäin. Ensi näkemältä juutalaisten menettelytapa voi ehkä vaikuttaa "rauhallisemmalta" tai vähemmän verisetä", mutta tämä on *harhakäsitys*. Päämäärinsä edistämiseksi ovat he juonittelunsa avulla erittäin runsaasti *saattaneet muut kansat käyttämään miekkaansa keskinäisissä taisteluissa*, ja sentähden he ovat — joskin välillisesti — syypäitä suurempaan verenvuodatukseen kuin mikään muu kansa.

Tämä juutalaiskansan pyrkimys valtaan ja rikkauteen, jota hyvällä syyllä voidaan sanoa "juutalaisen kansakunnan ulkopolitiikaksi", on suurin piirtein pysynyt muuttumattomana kautta aikojen. Historiasta näemme, että aina silloin kun tämä politiikka on saavuttanut jossakin maailman nurkassa erittäin suuria tuloksia, on syntynyt kansallinen nousu juutalaisia vastaan, ja heitä on ajettu k.o. maasta pois. Niin tapahtui Egyptissä Mooseksen aikana, ja niin on tapahtunut Saksassa meidän päivinämme, mainitaksemme vain pari esimerkkiä.

Muille kansoille ei näet voi olla mieluinen sellainen "kansainvälisyys", joka pohjimmiltaan perustuu ja tähtää *yhden määrätyn kansan ratkaisevaan vaikutusvaltaan* alueilla, jotka ovat *muiden kansojen "elämisalueita"*. Se merkitsisi muille kansoille heidän omaa arvoaan loukkaavaa riippuvaisuutta, puhumattakaan siitä, että juutalaiset aineellisestikin käyttävät valtaansa erittäin häikäilemättömästi vain omaksi edukseen kaikkialla, missä he ovat saaneet vallan käsiinsä.

Varsinkin sellaisina ajankohtina, jolloin kansallinen nousu joissakin maissa saattaa juutalaiset ahdinkoon, *herää heissä oman alueellisen* asuma-alan kaipuu. Hyvinä aikoina kelpaa heille tukikohdaksi mainiosti jokin toisen kansan alueella sijaitseva suurkaupunki — jokin Lontoo tai Parisi tai New York, josta käsin he voivat harjoittaa "ulkopolitiikkaansa" rahan ja sanomalehti- y.m. propagandan avulla. Mutta "kireinä" aikoina olisi heille hyvä olemassa jokin selainen paikka, jossa *koko* valta on juutalaisten käsissä, paikka, jossa heidän muualta karkoitetuille suurrikollisilleen ja juonittelijoilleen tarjotaan täydellinen turva, keskus, josta käsin heidän myyräntyötänsä kaikissa muissa maissa voitaisiin johtaa. Sellaiseksi paikaksi he valitsivat, Egyptistä karkoitettuina, Palestiinan, joka sijaitsi silloisen maailmankaupan valtaväylän keskeisimmässä pisteessä ja siis oli maksuvälinekaupan harjoittamiseenkin erittäin edullinen. *Se oli sen ajan "sionismia"*. Sieltä käsin johdettiin juonittelua mahtavan, *maailmanherruudesta kilpailevan* Rooman valtakunnan suistamiseksi raiteiltaan, mikä lopulta onnistuikin, joskin Rooman oli sitä ennen onnistunut aseiden voimalla hävittää tuo juutalaisten oma tukikohta. Lopullisen voiton vei kuitenkin juutalaiskansa, *sillä se on edelleenkin olemassa kansakuntana*, kun taas Rooman kansakunta tunnetaan nyttemmin ainoastaan historiakirjoistamme.

Perussyynä tähän juutalaisten voittoon oli se, että he jo kauan ennen muita kansoja olivat oivaltaneet *rotuveren puhtaanapitämisen ratkaisevan merkityksen*, minkä seikan Rooma sitävastoin laiminlöi.

Ja tästä voimme tehdä erinomaisen tärkeän johtopäätöksen: *Mikään ei voi olla juutalaiskansan "ulkopolitiikan" onnistumiselle suurempana esteenä kuin muiden kansojen herääminen rotuveren voiman merkityksen oivaltamiseen.* Niinpä lausuikin Englannin pääministeri lordi Beaconsfield (= juutalainen Benjamin D'Israeli) tunnetut sanansa: "Kenenkään ei pitäisi olla välinpitämätön rotukysymyksen ja rotuperiaatteen suhteen. *Se on maailmanhistorian avain*".

Kuten tunnettua, ovat — tässä selostetuista syistä — sionistiset pyrkimykset meidän päivinämme taas päiväjärjestyksessä juutalaisten keskuudessa. Historia toistuu!

Maailman kansoille esitetään sionistiset pyrkimykset taitavasti *naamioituina*. Kysymyksen väitetään näet olevan *"entisen kotimaan"* palauttamisesta juutalaiskansa-raukalle, jota kaikkialla vainotaan ja ahdistetaan.

Annetaan kylmien numeroiden puhua:

Palestiinan pinta-ala on n. 26.000 neliökilometriä, josta n. kolmas osa on hiekkaerämaata. Asutukseen enemmän tai vähemmän kelpaavaa maata on n. 17.000—18.000 neliökilometriä, s.o. *juuri yhtä paljon kuin Mikkelin läänin pinta-ala.* Siinä asuu nykyään noin 700.000 arabialaista ja noin 400.000 juutalaista, mikä tekee 44 asukasta neliökilometriä kohden. Tämän lisäksi olisi sinne muka nyt siirrettävä kaikki maailman juutalaiset! Niiden lukumäärästä ei ole varmoja tietoja, koska on monessa tapauksessa vaikeata määrätä kuka on laskettava juutalaiseksi, kuka ei. Arviointi horjuu 16 ja 26 miljoonan välillä. Tulisi siis 670—1040 asukasta neliökilometriä kohden! Belgiassa, joka on erittäin tiheään asuttu maa, niitä on 270, ja Jaavassa 330, mitä on jo pidettävä *aivan ylimpänä mahdollisena rajana.* Lisäksi on Palestiina varsin köyhä maa — siellä ei ole sanottavia luonnonrikkauksia. Mutta se on nytkin maailmankaupan erään tärkeän valtaväylän keskipisteenä (meritiellä Englanti—kaukainen itä ja Intia).

Tämä jo riittänee todistamaan, että sionismi ei suinkaan tähtää minkään "kotimaan", vaan *taaskin ainoastaan oman, riippumattoman juonittelukeskuksen* luomiseen juutalaisille.

On vielä puhuttu ja kirjoitettu viime aikoina kahdesta alueesta, joita ehdotetaan juutalaisille "siirtolaksi". Toinen näistä, joka lienee vähemmän tunnettu, on Birobidjanin alue Kaukosiperiassa ja toinen on Madagaskarin saari lähellä Afrikan itärannikkoa.

Birobidjanin alue on 37.000 neliökilometriä ja siellä on tällä haavaa vain 42.000 asukasta. Mutta siellä tulisi kuitenkin asumaan 440—700 henkeä neliökilom. kohden, jos kaikki maailman juutalaiset siirtyisivät sinne perustamaan "omaa kotimaata" itselleen. Lisäksi se on kylmä maa, jossa sellainen alkuperältään etelämainen rotu kuten juutalaiset ei terveydellisistä syistä viihtyisi. Luonnonrikkauksiensa suhteen se on vain hieman paremmassa asemassa kuin Palestiina, siis myöskin verrattain köyhä.

Ja lisäksi tämä alue sijaitsee juuri sellaisessa paikassa, jossa Japanin, Kiinan ja Venäjän suurpoliittiset intressit voivat milloin tahansa törmätä yhteen.

Aivan toisessa asemassa on sitä vastoin Madagaskarin saari. Sen pinta-ala on 616.000 neliökilometriä. Vertaukseksi mainittakoon, että Ranskan pinta-ala on 551.000 ja Saksan 471.000 neliökilometriä. Ranskan asukasluku on n. 42.000.000, mikä tekee 76 neliökilom. kohden. Saksan asukasluvun ollessa 66.000.000, s.o. 144 neliökilometriä kohden. Madagaskarissa asuu noin 3.800.000 alkuasukasta ja noin 20.000 Euroopasta sinne siirtynyttä asukasta, mikä tekee n. 6 neliökilometriä kohden. Kaikkien maailman juutalaisten sinne siirtyminen nostaisi asukasluvun neliökilometriä kohden vain 33:een tai korkeintaan 50:een, siis se jäisi paljon Ranskan vastaavaa lukua alhaisemmaksi, ja Ranskassa on tiettävästi hyvä asua, eikä siellä ole vielä sanottavaa tilanpuutetta. Juutalaiskansan *lisääntymisellekin* olisi Madagaskarilla aivan riittävästi tilaa. Madagaskarin ilmanala on miltei ihanteellinen (keskimääräinen vuosilämpö saaren eteläosassa 20 asteen paikkeilla) ja luonnonrikkauksia on paljon, kuten: antimonia, lyijyä, rautaa, kultaa, hiiltä, grafiittia, kuparia, mangania, nikkeliä, rikkiä, sinkkiä tinaa, jalokiviä, jaloja puulajeja y.m. Maanviljelykseen ja karjanhoitoon on runsaasti tilaisuutta. Madagaskar sijaitsee tärkeimmistä suurpoliittisista valtaväylistä syrjässä (tukikohtana tiellä Intiaan, Afrikan eteläpuolen ohitse, on Englannilla jo Mauritiussaari, joka sijaitsee sopivan kaukana Madagaskarista).

Madagaskar kuuluu Ranskan valtiolle, mutta kaikilla maailman juutalaisilla lienee riittävästi pääomia sen lunastamiseksi (vaikkapa vähittäismaksulla), jotta heidän kansansa saisi todellakin ja vihdoinkin *hyvän*, oman kotimaan. 20.000:nen eurooppalaisen evakuoiminen ei tuottaisi asian tärkeyteen nähden sanottavia vaikeuksia. Alkuasukkaat eivät nytkään ole oman, itsenäisen valtansa alaisia, vaan vieraan vallan (Ranskan) alamaisia, joten heidän asemansa ei oikeudelliselta kannalta katsoen tulisi nykyistä huonommaksi.

Meitä on kovasti moitittu "juutalaisvihasta". Onko se nyt sitten "vihaa" kun tässä viittaamme siihen, että on olemassa käytännöllinen mahdollisuus hankkia kaikille maailman juutalaisille hyvä, oma valtiollinen alue? Mikäli juutalaiskansa tyytyisi siellä omassa maassaan asumaan ja hankkimaan toimeentulonsa, eivätkä juonittelisi enää muiden kansojen keskuudessa tai niitä vastaan, niin heidät pitäisi mielestämme jättää omaan rauhaansa, ja mekin tuomitsisimme ne, jotka ehkä joissakin valloitus- tahi muissa etuilutarkoituksissa ryhtyisivät hyökkäämään heidän kimppuunsa. Tätä suhtautumistamme juutalaisiin ei voida mitenkään sanoa "vihaksi" — päinvastoin.

Olemme vain ehdottomasti sitä mieltä, että juutalaiskansan tähänastinen ja tämän kirjoituksen alussa kuvattu "ulkopolitiikka" on *kaikille muille kansoille suureksi*

Ihmetellään, ihmetellään,

ja kysytään „Mikä on totuus?"

Valedemokraatit ihmettelevät nykyään erittäin ahkerasti.

Ihmettelevät miksei Hitler kukistunut kahdessa kuukaudessa, niinkuin oli ennustettu. Ihmettelevät miksei Saksa ole tehnyt vararikkoa, vaikka se toimii aivan »taloustieteen oppien vastaisesti». Ihmettelevät miksi mahtava England hieroo sovintoa Hitlerin ja Mussolinin kanssa.

Kaikista enemmän he kuitenkin nyt ihmettelevät Moskovan suurta oikeusjuttua. Ihmettelevät miksi Leninin uskollisimmat oppilaat nyt istuvat syytettyjen penkillä. Ihmettelevät miksi Venäjän vallankumouksen luojat tapetaan, miksi »työläisten ja talonpoikain» esitaistelijat tuomitaan »pettureina», »vieraan vallan kätyreinä» j. n. e.

He etsimällä etsivät »selityksiä» tähän murhenäytelmäilyeilyyn eivätkä löydä niitä. Kunnes lopulta »Suomen Sosialidemokraatti» otsikoi pääkirjoituksensa »Mikä on totuus» eikä kykene itse tuohon kysymykseen vastaamaan.

Uuden, »kolmannen» suunnan edustajat eivät tässä kaikessa näe mitään ihmettelemisen syytä. Opettaahan historia meille hyvinkin selvästi, että uusia liikkeitä ja virtauksia säännöllisesti alussa ymmärretään väärin ja epäillään, jopa vihataankin, mutta että ne kuitenkin ajan mittaan taistelemalla voittavat ja lopulta tunnustetaan oikeiksi. Ja mitä Moskovan oikeusjuttuun tulee, niin tarvitsee ainoastaan verrata sitä Ranskan vallankumouksen vastaavaan vaiheeseen, niin näkee ilman muuta kuinka historia, elämän ja luonnon lakien mukaisesti, toistuu. Todellakin ihmeellistä olisi ollut, jos Venäjän vallankumous **ei** olisi johtanut samanlaisiin ilmiöihin.

Ajatelkaamme hieman Venäjän historiaa.

Venäjän onneton kansa oli monen vuosisadan aikana elänyt mitä raskaimmassa orjuudessa. Aateliset tilanomistajat omistivat orjansa täydellisellä omistusoikeudella ja heillä oli miltei rajaton valta taivuttaa orjansa tahtonsa alle millä kidutuksilla tahansa. Kuoliaaksi ruoskiminen oli tavallisin rangaistustoimenpide ja orjattaret olivat omistajiensa ehdottoman mielivallan uhreja. Orjuuden muodollisen lopettamisenkin jälkeen piti tsaarivalta ja Venäjän kirkko tahallaan kansan aatteellisessa pimeydessä, »jotta sitä olisi helpompi hallita».

Tällaiset olosuhteet kasvattivat tietysti Venäjän kansan laajoissa piireissä suunnattoman *vihan*, joka perintönä sukupolvesta sukupolveen yhä kasvamistaan kasvoi. Luonnon pakosta piti tämän vihan ennemmin tai myöhemmin purkautua, niin pian kuin siihen oli tilaisuus. Mikään vaisto ei voinut olla Venäjän kansassa tätä vihaa voimakkaampi. Siihen, nimenomaan siihen, oli sen vedottava, joka pyrki Venäjällä valtaan. Tämän ymmärsi Lenin ja rakensi poliittisen oppinsa aivan johdonmukaisesti tähän vihaan, joka oli hänessä itsessään, koska jotkut hänen läheisensä olivat myöskin saaneet raskaasti kärsiä tsaarivallan mielivallasta.

Kansa, jota on sukupolvesta sukupolveen pidelty pahoin ja jota lisäksi on tavallaan pidetty aatteellisessa pimeydessä, voi kyllä lopulta murtaa kahleensa, kun sen sortajien järjestelmä on rappeutunut luhistumisasteelle. Niin Venäjällä tapahtuikin. Mutta ennenkuin tuo peritty viha on loppuunsa purkautunut, sellainen kansa ei pysty mitään hyvää ja kestävää rakentamaan. Se ei ole rakentavaan toimintaan kypsä, *koska sitä ei ole siihen kypsytetty,* eikä se ole siihen taipuvainenkaan, niin kauan kuin sen sielun pohjassa vielä raivoaa kostonhalu.

Sellainen onneton kansa ei liioin kallista korvaansa *elämää rakentaville* johtajille, joista vihaa lietsovat, itsekkäät onnenonkijat *helposti perivät voiton.* Itse Lenin oli ehkä vielä jossain määrin idealisti, joka — ainakin omasta mielestään — pyrki valtaan käyttääkseen sitä Venäjän kansan onnellistuttamiseksi. Olivatko hänen päämääränsä todellakin omiaan tuottamaan onnea vai eivätkö, on asia sinänsä, johon emme tässä yhteydessä kajoa. Mutta joka tapauksessa hän, vetoamalla ennen kaikkea *vihaan,* osoitti selvästi tien sellaisille aineksille, jotka pyrkivät

vahingoksi, ja että *juutalaisia vastaan on tasteltava niin kauan kuin he pitävät tuosta "ulkopolitiikastaan" kiinni* ja itse haluavat vapaaehtoisesti asua "hajoituksessa" kaikissa maailman maissa. *Juutalaiskysymys on mielestämme ratkaistava juuri luomalla juutalaisillekin oma kansallisvaltio,* eikä siten, että muut kansat taipuvat juutalaisten vatimuksiin saada näytellä "päällysmiesten" osaa muiden kansojen elämässä. Suomen suhteen on tällöin etupäässä ajateltava maailman suurissa rahakeskuksissa istuvia raharuhtinaita, joiden määräämisvallassa on, milloin jokin valtio saa luottoa ja milloin luotot sanotaan irti. Niihin verrattuina Heikinkadun vähäiset vaatekauppiaat ovat hyvin pieni tekijä. Mutta juutalaisuuden ensimmäisenä tienraivaajajoukkona on heitäkin pidettävä silmällä ja estettävä pääsemästä yhteiskunnassamme vaikuttamaan oman piirinsä ulkopuolelle.

Kysymys on vain siinä, voiko juutalaiskansa *muuttaa mieltään* siinä määrin, että se luopuu tuosta ikivanhasta ja edelleen jatkuvasta kansainvälisestä solutus- ja valtaanpyrkimispolitiikastaan muiden kansojen keskuudessa ja ryhtyy *rehellisessä mielessä* luomaan itselleen oman kansallisen valtionsa? Siitä riippuu, onko juutalaiskysymys koko maailmassa rauhallista tietä ratkaistavissa, vai täytyykö muiden kansojen aina ja jatkuvasti pysyä juutalaisia vastaan taisteluasenteessa. Varmaa on, että tässä ehdotettu juutalaiskysymyksen rauhallinen ratkaisu olisi aivan erikoisesti omiaan edistämään koko maailman rauhan säilyttämistä.

valtaan ainoastaan itsekkäässä mielessä, vain *vallan- ja rahanhimosta*. Oli vain *vieläkin häikäilemättömämmin hietsottava vihaa*. Se oli varma keino kilpailijoiden syrjäyttämiseksi ja vallan saavuttamiseksi. Ja kun »vanhan järjestelmän» edustajat olivat murhatut, ei jäänyt muuta mahdollisuutta kuin etsiä uusia uhreja omista riveistä. Luonnollisen, välttämättömän lopputuloksen tästä näemme nyt Moskovan oikeusjuttujen muodossa, aivan niinkuin se aikoinaan nähtiin Ranskassakin, silloin kun Robespierre samalla tavalla selviytyi kilpailevista naiseljistään — kunnes hän lopulta itse sortui oman politiikkansa hedelmiin. Ei siinä ole syytä mihinkään ihmettelemiseen!

Paljon tärkeämpää ja hyödyllisempää on ajatella, *mitä me voimme tästä oppia*. Muun muassa seuraavaa:

1) *Valtaan pyrkiminen pelkästään vallan vuoksi* on raskas rikos sitä kansaä kohtaan, jonka keskuudessa sellainen pyrkimys tapahtuu, olipa sitten pyrkijällä kuinka kaunis »ohjelma» tahansa.

2) Jokaisen kansan tulee epäillä ja kartlaa sellaisia valtaan pyrkijöitä, jotka civät ole *teoillaan* näyttäneet todeksi, että he ovat valmiit itse uhraamaan kaikkensa — elämänsä, omaisuutensa ja oman henkilökohtaisen onnensa — kansan puolesta. Vain lupauksiin, »ohjelmiin» ja korulauseihin ei ole luottamista.

3) Sorron alla kärsinyt kansa tai kansanosa ei ole, eikä voi olla, kypsä itseään ja yhteiskuntaa hallitsemaan samana hetkenä, kun se murtaa kahleensa. Vapaustaistelun ohella on innokkaasti harrastettava laajojen rivien poliittista ja *siveellistä* kasvatusta ja kypsyttämistä sekä *rehellisen ja epätsekkään* poliittisen johtaja-aineksen kouluttamista. Ellei tätä tietä kuljeta, tapahtuu samaa, mitä Venäjällä on tapahtunut: valta siirtyy yhä enemmän sellaisten ainesten käsiin, jotka pyrkivät valtaan vain vallan vuoksi, ja jotka käyttävät korulausetta kansan parhaasta vain petollisena iskulauseena vallan saavuttamiseksi.

Sanottua tietä — kansallisen kasvatuksen ja poliittisen johtajakunnan koulutuksen tietä, rebellisyyden ja uhrivalmiuden merkeissä — on kuljettu uudessa Saksassa, niinkuin uudessa Italiassakin. Ei *niiden* saavutuksissa liioin ole mitään ihmettelemisen syytä. No ovat oikeiden periaatteiden ja oikean menettelytavan luonnollisia tuloksia. Koko maailman juutalaislehdistön ajojahti natsismia ja fascismia vastaan on sentähden täysin verrattavissa Stalinin ajojahtiin *omia* kilpailijoitaan vastaan, ja syytökset »terrorista» ja »yhden miehen diktatuurista» ovat yhtä vääriä kuin Vyshinskin Rykovia ja Grinkoa y. m. vastaan esittämät syytökset »vakoilusta ja sabotaashista vieraan vallan hyväksi» — jopa vielä paljon aiheettomampiakin. Siitä jos esimerkiksi Krestinski olisi istunut Kremlissä ja Stalin ollut syytettyjen penkillä, niin olisi Stalin varmasti GPU:n käsittelystä palannut tuomariensa eteen yhtä kalpeana ja vapisevana kuin mitä nyt oli asianlaita Krestinskiin nähden. Sensijaan Hitlerin ja Mussolinin sekä heidän apulaistensa *teot* ovat osoittaneet maailmalle, etteivät he ole pyrkineet valtaan itse vallan vuoksi, eivätkä vihaan vedoten, vaan voidakseen *jotakin kansoillensa luoda*, niinkuin he nyt jo ovatkin *teoillaan* runsaassa mitassa osoittaneet.

Siinä onkin »vanhan» ja »uuden» olecllisin ero. »Vanhat», joihin luemme niin »kapitalismin» kuin »bolshevismiukin», yrittävät organisoida yksilöt, kansanluokat ja kansat taisteluun ettujensa puolesta, *sellaisinaan*, ajatellen vain taistelu*keinoja ja -muotoja*. »Uudet» taas perustavat toimintansa ennen kaikkea *itse ihmisainekseen jalostamiseen*. Ihmistuonne on kuitenkin niin merkillinen, ettei se pidä siitä, että sitä yritetään kasvattaa — senhän näkee jo kouluissa — mutta sittenkun sitä on vastoin sen omaa tahtoa kasvatettu, tuntee ihmisolento iloa ja ylpeyttä. Tästä syystä ihmiset valtdemokraattisissa maissa ovat niin harmissaan Hitlerin ja Mussolinin »kovista otteista», kun taas Saksassa ja Italiassa, missä tuo ankara koulutus jo on läpikäyty, kansa ylpeilee tästä koulutuksesta ja sen tuloksista. Valedemokraattisissa maissa poliitikot pyrkivät vielä valtaan itse vallan vuoksi, vedoten ääntenkalastamistarkoituksessa kilvan ihmisten alhaisimpiin vaistoihin. Tämä on perikatoon johtavan tien alku, sillä juuri *tuonkaltainen kilpailu* joukkojen äänistä ja suosiosta johtaa *lopulia* johdonmukaisesti sellaisiin tuloksiin, jotka nyt näemme huippumuodossaan Moskovan oikeusjutuissa. *Nimenomaan tätä* tarkoitetaan, kun sanotaan, että »demokratian luonnollinen lopputulos on bolshevismi». Uusi aatesuunta ei suinkaan tuomitse »demokratiaa» sen vuoksi, että tuo aatesuunta muka »ihailisi daktatuuriperiaatetta», eikä sentähden, että se olisi »kansanvaltaisuutta» vastaan, vaan sentähden, että »demokratia» nykyisessä *muodossaan hyväksyy ja sallii valtaan pyrkimisen itse vallan vuoksi*, eikä vaadi poliitikoilta riittäviä pätevyys- ja rehellisyystodistuksia, eikä liioin vaadi kansalta alistumista poliittisiin kehittämis- ja kasvatuspyrkimyksiin.

On aika lopettaa »ihmetteleminen» ja ryhtyä ottamaan oppia siellä, missä hyvät teot ja suuret saavutukset puhuvat selvää kieltään.

Bolshevismin hyökkäykset

rauhaa ja länsimaistä kulttuuria vastaan 20 vuoden aikana.

Katsoen siihen, että kaikesta siitä huolimatta, mitä on tapahtunut ja lakkaamatta yhä edelleen tapahtuu, saattaa yhä vieläkin olla olemassa, kuten esimerkiksi Ranskassa, Englannissa ja Ruotsissa, sellaisia yhdistyksiä, jotka ovat ottaneet nimekseen "Neuvostoliiton ystävät", on syytä luoda pieni yleissilmäys siihen toimintaan, jota bolshevismi on 20-vuotisen olemassaolonsa aikana harjoittanut. Tecmme tämän pikaisen yleissilmäyksen niiden tietojen perusteella, jotka olemme poiminect Antikominternin "Nachrichtendienst"-nimisestä julkaisusta.

Pikakirjoituksella tehtyjen muistiinpanojen mukaan on Lenin 12:nnessa kommunistisessa kougressissa antanut eräiden kommunistien tekemään kysymykseen, mitä kommunistinen moraali käsittää, seuraavan vastauksen: *'Murhata, hävittää ja pirstoa kaikki, jos kommunistinen vallankumous niin vaatii!'* Tätä tunnuslausettaanhan kommunistinen puolue on sitten seurannut. Yksityisistä murhista mainitakoon ensiksi seuraavat tapaukset.

Bolshevismin edeltäjät nihilistit murhasivat elok. 16 p:nä 1878 Pietarissa santarmipäällikkö Mesenzevin, maalisk. 13 p:nä 1881 keisari Aleksanteri II:n, ja kesäk. 26 p:nä 1904 sosialivallankumouksellistet murhasivat ministeri von Plehven ja helmik. 17 p:nä 1905 suuriruhtinas Sergein.

Bolshevikit murhasivat sitten heinäk. 17 p:n vastaisena yönä 1918 Jekaterinenburgissa keisari Nikolai II:n sekä keisarinnan, perintöruhtinaan ja neljä suuriruhtinatarta, keisarillisen perheen tytärtä. Sitä paitsi he samassa tilaisuudessa murhasivat keisarin henkilääkärin Botkinin ja yhden palvelijan. Lähinnä vastuunalaiset näihin murhiin olivat niiden suorittajat, juutalaiset Sverdloff, Goloshtshekin ja Jurovski.

Huhtikuun 15 p:nä 1925 murhattiin Sofiassa kadulla keskellä kirkasta päivää bulgarialainen kenraali Georgiev Bulgarian kommunistisen puolueen toimesta.

Joulukuun 1 p:nä 1924 murhattiin Tallinnassa eräässä kommunistisessa kapinayrityksessä Viron kulkulaitosministeri Kark.

Tammikuun 14 p:nä 1930 kommunistit murhasivat Berlinissä Horst Wesselin tämän omassa asunnossa. Murhan suoritti puoleksi avoimen oven lävitse kommunisti Albrecht Höhler apunaan juutalaisnaiset Else Kohn ja Sally Eppstein.

V. 1930 bolshevikiagentit ottivat Parisissa kiinni entisen venäläisen kenraalin Kutepoffin, veivät hänet mukanaan ja murhasivat.

Heinäkuun 13 p:n vastaisena yönä 1936 espanjalaiset kommunistit eläimellisellä tavalla murhasivat Espanjan kansallisen liikkeen johtajan Calvo Sotelon.

Tammik. 25 p:nä 1937 bolshevikien GPU:n asiamiehet murhasivat Parisissa kansallismielisen venäläisen Navashinin.

Syysk. 21 p:nä 1937 GPU:n agentit kuljettivat Parisista mukanaan ent. venäläisen kenraalin von Millerin ja murhasivat hänet.

Bolshevikit ovat murhanneet panttivangeiksi ottamiaan henkilöitä: huhtik. 10 p:nä 1919 bolshevistinen juutalainen neuvostohallitus murhasi Münchenissä 10 panttivankia, joukossa erään naisenkin. Peräytyessään Mitausta Riikaan bolshevikit murhasivat 1919 kaikki heikot ja sairaat panttivangeiksi ottamansa henkilöt ja saavuttuaan Riikaan lisäksi 50 henkilöä. Juutalainen Bela Kun murhasi 1919 Budapestissa punaisen. hirmuhallituksensa aikana mitä raaimmalla tavalla panttivangeiksi ottamiaan henkilöitä. Samalla tavalla bolshevikit ovat puna-Espanjassa parhaillaan jatkuvan kansalaissodan aikana, osaksi saman Bela Kunin toimiessa sielläkin oppimestarina, murhanneet lukemattomia panttivankejaan.

Bolshevikien suorittamia joukkomurhia:

Erään varovaisesti tehdyn likimääräisen arvion mukaan bolshevikit ovat suorittaneet seuraavat joukkomurhat: Riiassa 264 henkilöä, Georgiassa 7.000 henkilöä, Krimillä n. 70.000, Sofiassa 210, Unkarissa 570, Saksassa 416 murhattua ja n. 22.000 haavoittunutta, Espanjassa n. 200.000 murhattua henkilöä. Mitä Venäjään tulee, sieltä on olemassa alkuperäinen luettelo vv. 1917—23 murhatuista henkilöistä. Tuona aikana murhattujen lukumäärä nousi siellä n. 1.760.000:een. Tuon ajan jälkeenkin siellä on lakkaamatta murhattu ihmisiä aina tähän päivään asti, ja murhat jatkuvat edelleen, niin että murhattujen lukumäärän on laskettu nousevan siellä n. 3 miljoonaan. Tämän hurvittävän luvun lisäksi, joka käsittää ainoastaan suoranaisesti murhatut, tulevat kaikki ne miljoonat, jotka bolshevismin tietoisesti käyttämin keinoin ovat tuhoutuneet nälkään, pakkotyömaille ja vankiloihin. Näiden lukumäärä on laskettu vähintään 12 miljoonaksi henkilöksi.

Bolshevikien toimeenpanemat vallankumoukset ja vallankumousyritykset:

1917. Lokakuun vallankumous Venäjällä. Venäjälle jäänyt sivistyneistö tuhottiin melkein kokonaan.

1918. Suomessa, punakapina ja Suomen vapaussota;

Virossa: punajoukot tunkeutuvat maahan; tsheka panee toimeen joukkomurhia;

Saksassa: marraskuun vallankumous ja spartakistimetelit;

Itävallassa: vallankumous ja marxilaisvalta.

1919. Unkarissa: Bela Kunin hirmuhallitus ja joukkomurhat;

Latviassa: bolshevistinen sekasorto;

Argentiinassa: kommunistinen kapina, jonka johtajana oli juutalainen Salomon Jaselmann;

Saksassa: juutalainen neuvostovalta Baijerissa; panttivankien murhat.

1920. Puolassa: bolshevikiarmeijat hyökkäävät maahan tunkeutuen aina Varsovaan saakka;

Italiassa: kommunistinen kapina; yleislakkoja ja tehtaiden miehityksiä.

1921. Saksassa: verinen kommunistinen kapina Keski-Saksassa.

Krimillä: Bela Kun suorittaa bolshevistisen "puhdistuksen": 70.000 ihmistä murhataan konekivääreillä.

1923. Saksassa vallankumouksellisia levottomuuksia varsinkin Hamburissa;

Bulgariassa: verinen kommunistinen kumousyritys.

1924. Virossa: kommunistinen kapina Tallinnassa; 20 kuolonuhria, m.m. edellä mainittu kulkulaitosministeri Kark;

Romaniassa: verinen kapina Tatar-Bunarissa.

1925. Bulgariassa: Sofian tuomiokirkossa toimeenpannaan tuhoisa räjähdys; 210 upseeria ja muuta

kansalaista saa surmansa, 600 haavoittuu;

Kiinassa: kommunistinen vallankumous alkaa;

Siirtomaissa: kapinaliikkeitä Marokossa ja Syyriassa.

1926. Englannissa: Moskova järjestää ja rahoittaa siellä yleislakon;

Kiinassa: kansalaissota alkaa; yksin Kiangsin maakunnassa murhataan 186.000 ihmistä.

1927. Itävallassa: marxilaiset sytyttävät oikeuspalatsin tuleen; yhtenä päivänä saa surmansa 100 henkilöä ja 1.000 haavoittuu.

1928. Eri maissa: kommunistimellakoita ja levottomuuksia Nicaraguassa, Sudanissa, Persiassa, Madrasissa ja Kalkuttassa; vallankumous Afganistanissa.

1929. Saksassa: verinen vapunpäivä; katusulkuja Berlinissä;

Meksikossa: kommunistimellakat korkeimmillaan; kolmen vuoden aikana siellä murhattiin 20.000 ihmistä, m.m. 300 pappia;

Kolumbiassa: verinen kommunistinen kapina.

1930. Kiinassa: kansalaissota kiihtyy kiihtymistään;

Brasiliassa: kommunistien aiheuttama kansalaissota;

Perussa: kommunistisia kapinaliikkeitä.

1931. Ruotsissa: kommunistisia levottomuuksia ja kahakoita poliisin ja työläisten välillä helmikuusta toukokuuhun;

Espanjassa: marxilais-bolshevistinen kapinaliike alkaa;

Kuubassa: verisiä kommunistisia kapinoita.

1932. Sveitsissä: kommunistinen kapina Genevessä; 13 kuollutta ja 100 pahasti haavoittunutta;

Chilessä: 12 päivää kestänyt verinen kansalaissota;

Intiassa: verisiä levottomuuksia Bombayssa.

1933. Saksassa kommunistista kapinaa valmistellaan: kommunistit sytyttävät Berlinissä valtiopäivätalon tuleen;

Hollannissa: kapina laivastossa;

Siirtomaissa: kommunistisia levottomuuksia Kuubassa, Palestiinassa ja Siamissa.

1934. Hollannissa: verinen kapina Amsterdamissa;

Itävallassa: helmikuun kapina; 260 kuolonuhria ja 2.500 haavoittunutta;

Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa: suurlakkoja ja katumellakoita San Fransiscossa;

Ranskassa: katutaisteluja Pariisissa; tulipalo meriministeriössä;

Espanjassa: lokakuun vallankumous; 1.335 kuollutta ja 2.951 haavoittunutta.

1935. Liettuassa: kommunistinen talonpoikaiskapina;

Brasiliassa: kommunistinen kapinayritys: 150 kuollutta ja 400 haavoittunutta.

1936. Espanjassa: kansanrintamaterrori; kansallismieliset nousevat kenraali Francon johdolla Neuvosto-Venäjän bolshevikien aloittamaa ja johtamaa bolshevistista hirmuhallitusta vastaan.

On sangen kuvaavaa, että esim. meidän marxilaisissa ja liberalistisissa sanomalehdissämme nimitetään yhä vieläkin Espanjan kansallisia "kapinallisiksi", vaikka nämä täydellisesti vastaavat Suomen valkoisia joukkoja v. 1918. Että marxilaiset näin menettelevät, ei ole suinkaan ihmeteltävää, mutta se vain osoittaa, etteivät he ole tehneet sellaista kääntymystä parempaan, mitä liberalistisella taholla uskotellaan heidän tehneen. Osoittaa vain surullista poliittista rämettyneisyyttä, kun myöskin porvarillisissa piireissä matkitaan marxilaisten menettelytapoja.

Lisäksi v. 1936 tapahtui bolshevistisia levottomuuksia eri tahoilla Puolassa sekä kommunistisia lakkoliikkeitä ja katutaisteluja Liettuassa. Ranskassa oli samaan aikaan vallalla kansanrintamaterrori ja tapahtui suuria lakkoliikkeitä sekä tehtaiden miehityksiä. V. 1937 jatkui Espanjassa verinen kansalaissota kansallisen hallituksen joukkojen ja Neuvosto-Venäjän tukemien punaisten välillä. Aikoinaan me olimme kiitollisia siitä avusta, minkä me saimme Saksalta taistellessamme bolshevikiterroria vastaan ja samalla maamme ja kansamme itsenäisyyden ja vapauden puolesta, emmekä me vieläkään ole voineet unohtaa sitä, ettemme virallisen Ruotsin taholta saaneet pienintäkään apua tässä taistelussamme, vaan päin vastoin meiltä koetettiin riistää Ahvenanmaa ja kaikella tavalla jarruttaa vapaustaisteluamme. Tämän muistaen tuntuu erinomaisen merkilliseltä, että meillä nyt liberalistisella taholla koetetaan moittia Italiaa ja Saksaa siitä avusta, mitä nämä ovat kansalliselle Espanjalle antaneet aivan samanlaisessa tilanteessa kuin mikä Suomessa oli 1918. Että Ruotsi ja meidän marxilaisemme auttavat Espanjan punaisia lähettämällä heille rahaa ja osaksi värväämällä vapaaehtoisiakin, ei meitä ollenkaan ihmetytä, kun muistetaan heidän asenteensa ja osuutensa meidän vapaustaisteluumme. Ja samalla kuin Ruotsissa yhä vieläkin, 20 vuoden jälkeen, ne ruotsalaiset vapaaehtoiset, jotka auttoivat meitä vapaussodassamme, ovat melkeinpä lainsuojattomia, siellä tuomioistuimet vapauttavat nyt kaikki ne punaiset, jotka ovat jouttuneet kiinni Espanjaan matkallansa, vaikka Ruotsikin on yhtynyt puuttumattomuussopimukseen! Ja tähän viralliseen punaiseen Ruotsiin nyt täälläkin tahdotaan orientoitua!

Vuoden 1937 aikana Moskovan bolshevistisen kiihoitustoiminnan johdosta Kiinassa Japanin täytyi ryhtyä sotatoimiin Kiinan bolshevikiystävällistä hallitusta vastaan turvatakseen kaukaisen idän bolshevismin vaaralta. Tässäkin tapauksessa kansanrintamahallitusten johtamat "demokraattiset" valtiot ottavat kiinalais- ja siis bolshevikiystävällisen asenteen. — Viime vuonnakin jatkui Ranskassa kansanrintamaterrori, ja Yhdysvalloissa oli eri tahoilla kommunistisia suurlakkoja luonteenomaisine tehdaslaitosten miehityksineen.

Sellaisia jälkiä on Neuvosto-Venäjän bolshevistinen hallitusjärjestelmä saman hallituksen johtaman kominternin kansainvälisen solutustoiminnan ohella 20 vuoden aikana jättänyt aikakirjoihin. Mielenkiintoista on vielä palauttaa muistiin, miten Neuvostoliitto on arvostellut kansainliittoa ennen Hitlerin valtaantuloa ja sen jälkeen. Kirjoittamassaan kirjassa "Leninismin probleemeja" sivulla 64 (saksankielinen painos) Stalin lausuu 1927: "Neuvostoliitto ei liity kansainliittoon, koska se ei tahdo olla osallisena niissä sodanvalmisteluissa, niissä varusteluissa ja sotilasliitoissa, joita tehdään kansainliiton turvin ja joiden täytyy johtaa uusiin imperialistisiin sotiin. Edelleen Neuvostoliitto ei tahdo olla mukana niiden imperialistisen puuhailujen suojaverhona, joita kansainliitto ylipäänsä harrastaa ja joita se koettaa peittää hurskailla puheilla. Kansainliitto on imperialistisen vehkeilijöiden tyyssija, jotka harjoittavat todellista peliään kulissien takana. Se, mitä kansainliittossa julkisesti puhutaan, on tyhjää lorua, jota lasketaan ulos ainoastaan työläisten harhaanjohtamiseksi. Mutta mitä imperialistiset vehkeilijät epäviralliesti tekevät kulissien takana, ne ovat oikeita imperialistisia tekoja, joita kansainliiton teeskentelevät lavertelijat peittelevät. Onko sitten ihmeellistä, ettei Neuvostoliitto tahdo olla jäsenenä tässä kansanvihollisten näytelmässä!" — Näin kirjoitti Stalin siihen aikaan kun häz vielä oli vakuutettu siitä, että hän kykenisi bolshevisoimaan Saksan ja tämä maa tukialueenaan voisi toimeenpanna maailmanvallankumouksen Euroopan muiden kansakuntien keskuudessa. Kun tämä suunnitelma epäonnistui Hitlerin valtaantulon ansiosta, niin Neuvostoliitto on koettanut saada Espanjasta tällaisen tukialueen. Mutta tämäkin yritys varmasti epäonnistuu. Että Stalin itse tulee jatkuvasti esiintymään vallan tavattomana teeskentelijänä, sen todistavat ne tapahtumat, jotka ovat sattuneet sen jälkeen kun Saksa pelasti itsensä bolshevismin syleilystä.

Jo vuosi sen jälkeen kun Hitler oli puhdistanut Saksan sekä bolshevismista että juutalaisvaikutuksesta, Stalin ottaa kansainliittokysymyksessä aivan toisen asenteen. V. 1934 Neuvosto-Venäjästä tulee kansainliiton jäsenvaltio ja se käy puolustamaan Versaillesin sopimuksen voimassapitoa sekä liittoutuu sen ennen niin voimakkaasti solvaamien läntisten "imperialististen" valtioiden, ennen kaikkea Ranskan kanssa! Moskova ei ainoastaan liity kansainliittoon, vaan antaa valita itsensä vakinaiseksi jäseneksi myöskin kansainliiton neuvostoon. Ja vielä vuotta myöhemmin se solmii sotilasliiton juutalaisten johtamien Ranskan ja Tshekkoslovakian kanssa. V. 1935 pidetään Moskovassa kominternin VII maailmankongressi, jossa tehdään päätös uuden kansanrintamamenetelmän soveltamisesta. Juutalainen Litvinoff-Finkelstein, jonka entisyys, kuten tunnettua, on hyvin inhottava, alkaa soittaa ensi viulua kansainliiton neuvostossa, ja kaikenlaisia vehkeilyjä järjestetään yhteisrintaman muodostamiseksi kansallissosialismia ja fascismia vastaan. Tämän kaiken tarkoituksena on pystyttää Saksassa jälleen juutalaisvalta ja bolshevismi.

Mutta Hitlerin nopeiden ja päättäväisten toimenpiteiden ansiosta, jotka tulevat kansainliiton juutalaisrintamalle kuin isku iskun jälkeen, myöskin yleinen asevelvollisuus ja varustautuminen, jotta vehkeilijöitä voitaisiin myöskin tarpeen tullen vastustaa, nämä ns. voittajavallat alkavat arkailla. Englanti vanhalle politiikalleen uskollisena päättää jäädä toistaiseksi vaaniskelevalle kannalle odottamaan aikaansa, ja niin voitetaan aikaa. Syntyy Berlinin—Rooman—Tokion kolme maanosaa (Italian valloitukset Afrikassa mukaanluettuna) käsittävä jykevätekoinen akseli, ja Litvinoff-juutalaisen vaikutus vähenee vähenemistään. Mutta vielä ei ole maailmassa rauhaa. Sillä huolimatta 20 vuotta kestäneistä bolshevismin hyökkäyksistä maailmanrauhaa ja länsimaista sivistystä vastaan kansat useimmissa maissa eivät vielä ole heränneet näkemään, että *rauhan ja sivistyksen todellinen vaara lähtee juutalais-vapaamuurarillisten salajärjestöjen johtamista valtioista, jotka tällä tavalla on johdettu kominternin kansanrintamapolitiikan ja bolshevistisen vaikutusvallan piiriin.* Näiltä valtioilta puuttuu rehellinen rauhantahto ja tulee puuttumaan niin kauan kunnes kansat ovat heittäneet parlamentaarisen puoluediktatuurin varaan rakennetun väärän kansanvallan nurin niskoin ja siirtyneet siihen ainoaan oikeaan ja todelliseen kansanvaltaan, jonka avulla rehelliset ja todelia kykykkäät persoonallisuudet voivat hallita ja työskentellä *koko kansakunnan hyväksi*, eikä aincastaan puolue-etujen mukaisesti. Edellisen kansanvallan tunnuslauseena on: "Kaikki puolueen hyväksi kansan avulla", kun taas jälkimmäisen, todellisen kansanvallan tunnuslause kuuluu: "Kaikki kansan hyväksi suuren, koko kansan käsittävän puolueen avulla!" Ja tämä täyttyy sen yhteiskunnallisen ja poliittisen filosofian avulla, joka perustuu tuohon tunnettuun kansallissosialistiseen ohjelmalauseeseen: *yhteisetu ennen yksityisetua!*

Siniristi-

lehdestä ilmestyy tänä vuonna vähintään

20 numeroa,

joten vuositilaajilla on syytä ottaa tämä huomioon.

Vuositilaajat saavat lisäksi Siniristin toimitosta ilmaiseksi ja postivapaasti aikakautemme uuden suunnan kehitystä valaisevia kirjasia ja lentolehtisiä sikäli kuin niitä riittää. Näitä koskeva luettelo julkaistaan Siniristissä.

SINIRISTI

*

T. T. Karanko

*

Kustannus-Oy. Vasara

Helsinki. P. Roobertink. 10.
Puhelin 35 874.

Tilaushinnat:

1/1 vuosik.	.....	30:—
1/2 „	....	18:—
1/4 „	....	10:—
Irtonum.	.....	1:50

Ilmestyy kerran kuukaudessa.

Helsinki 1938
Suomal. Kirjall. Seuran Kirjapainon Oy

Kansallisen aatteen voittokulku

kuvastuu päivä päivältä yhä selvemmin maailman tapahtumista.

Vastoin vihaajien ja epäilijöiden ennustuksia tuottaa uusi kansallinen aate sen omaksuneille kansoille jatkuvasti lisääntyvää voimaa, turvallisuutta ja hyvinvointia. Ei voi enää olla epäilystäkään siitä, etteikö kansallinen aate ja siihen perustuva uusi maailmankatsomus lähitulevaisuudessa valloittaisi kaikkia kulttuurimaita.

Niihin maihin, joissa se ymmärretään, se tulee vapauttajana, uuden elämän luojana ja taloudellisen nousun aikaansaattajana.

Mutta siinä, missä valhe, panettelu ja juonittelu asettautuvat sen tielle, tulevat kovat taistelut ja raskaat kärsimykset avaamaan sille tien. Varjelkoon kohtalo Suomen kansaa sellaisista sisäisistä taisteluista ja kärsimyksistä! Ne olisivat myöskin omiaan viivyttämään kansamme kehitystä tavalla, joka tekisi meidät ajan mukaan voimattomiksi ja kilpailukyvyttömiksi uuden suunnan maiden rinnalla.

Uutta suuntaa ei voida toteuttaa vain äänestämällä sen puolesta, eikä edes myöntämällä jollekin "diktaattorille" valtuudet sen toteuttamiseksi. Uusi suunta ei näet ole mikään puolueohjelma eikä liioin mikään määrätty valtiomuoto. Sen toteuttaminen on mahdollinen ainoastaan itse kansan jokapäiväisellä myötävaikutuksella. Ensimmäinen askel on tällöin, että yksityiset kansalaiset tutustuvat uuteen kansalliseen aatteeseen ja uuteen maailmankatsomukseen.

Nämä eivät ole sellaisia, joiksi puolueiden sanomalehdistö yrittää niitä kuvata.

Missä uusi suunta voittaa, sieltä häviävät puolueet, ja siellä puolueiden johtohenkilöt menettävät valtansa ja tulonsa. Taistellessaan olemassaolonsa puolesta pyrkivät sentähden puolueet lehdistönsä avulla antamaan yleisölle mahdollisimman epämieluisan ja harhaanjohtavan kuvan uudesta, kansallisesta suunnasta ja aatteesta.

SINIRISTI on ottanut tehtäväkseen antaa yleisöllemme väärentämättömän kuvan uuden kansallisen aatteen ja uuden maailmankatsomuksen olemuksesta sekä oikeat tiedot sen saavuttamista tuloksista.

SINIRISTIÄ julkaistaan ainoastaan tässä valistustarkoituksessa, vapaaehtoisten asianharrastajain toimittamana. Se ei edusta mitään "valtaan" tai julkisiin virkoihin pyrkivää ryhmää, puoluetta tai yksityistä henkilöä, eikä se ole liioin mikään voittoa tavoitteleva liikeyritys. Mutta voidakseen harjoittaa valistusta yhä laajemmissa piireissä vetoaa SINIRISTI lukijoihinsa, kehoittaen heitä ottamaan työhön osaa hankkimalla lehdelle yhä uusia tilaajia.

Smk. 30:— suuruisen vuositilausmaksun edellyttämän 12 numeron asemesta

SINIRISTIÄ ilmestyy jo tänä vuonna **vähintään 20 numeroa,**

tilaushinnan pysyessä muuttumattomana. Tämän lisäksi vuositilaajat saavat Siniristin toimistosta pyynnöstä ilmaiseksi ja postivapaasti uuden suunnan kehitystä valaisevia kirjasia ja lentolehtisiä, sikäli kuin niitä varastosta riittää. Niitä koskeva luettelo julkaistaan Siniristissä.

Todellisen kansanvallan perusedellytyksenä ei ole äänestysoikeus, vaan kansan poliittinen valistuneisuus. Ilman sitä voivat äänten enemmistöt, harhaanjohtavan propagandan vaikutuksesta, langeta kansalle kohtalokkaiden, väärien ratkaisujen puolelle. Tässä mielessä on "politiikasta syrjässä pysyminen" suoranainen rikos itsemme ja jälkeläisiämme kohtaan. Kansanvaltaa tuetaan parhaiten perehtymällä murrosaikamme elämää mullistaviin ongelmiin. Näitten ongelmien ytimenä on koko maailman käsittävä valtataistelu juutalais-vapaamuurarillis-marxilaisen puolue-parlamentarismin ja uuteen kansalliseen aatteeseen perustuvan suunnan välillä.

Elämän- ja luonnonlakien mukaan on aikansa elänyt vanha suunta tuomittu häviämään nuoren, terveen ja elinvoimaisen uuden suunnan tieltä.

Kuta nopeammin kansamme syvät rivit oivaltavat tämän kehityksen tien luonteen ja mukautuvat siihen, sitä kivuttommammaksi ja menestyksellisemmäksi muodostuu maamme ja kansamme tulevaisuus. Tämän päämäärän saavuttamiseksi Siniristikin pyrkii voimiensa mukaan ja lukijoittensa avulla myötävaikuttamaan.

KUSTANNUS-OY. VASARA,
Helsinki, P. Roobertink. 10.

Allekirjoittanut tilaa täten SINIRISTIN 1938

1/1 vuosik. ..... 30:—
1/2 „ ..... 18:—
1/4 „ ..... 10:—

Maksu Smk ..... seuraa mukana.
Maksun Smk ..... saa periä postiennakolla. (Tarpeeton pyyhitään ylitse.)

..... ssa / 1938.

.....
(Nimi)

.....

.....
(Täydellinen osoite)

KUSTANNUS-OY. VASARA,
Helsinki, P. Roobertink. 10.

Allekirjoittanut tilaa täten SINIRISTIN 1938

1/1 vuosik. ..... 30:—
1/2 „ ..... 18:—
1/4 „ ..... 10:—

Maksu Smk ..... seuraa mukana.
Maksun Smk ..... saa periä postiennakolla. (Tarpeeton pyyhitään ylitse.)

..... ssa / 1938.

.....
(Nimi)

.....

.....
(Täydellinen osoite)

KUSTANNUS-OY. VASARA,
Helsinki, P. Roobertink. 10.

Lähettäkää SINIRISTIN näytenumero seuraavilla osoitteilla:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....